

Nina-Carmen Polacek

Metapoezie

- eseuri și manifeste poetice -

Editura Națiunea

Dor de tinerețe

Să pleci și să nu mai vii
Îți cer ție, dor nemărginitor,
În fiecare zi te cert, te resping...
Să nu mai vii, să pleci.

Trecu totul, trecu în uitare
Și, cea mai dulce dintre toate,
A mea cucerire trecu,
În toate a venit uitarea.

Să pleci, nu te mai vreau...
Lasă-mă în a mea existență,
Să fiu nepăsătoare și rece
Căci a mea cucerire trecu...

Nu mai sunt ce am fost,
Un dor de mine mă cuprinde,
De ce am fost odată, ce dor,
Căci trecu tinerețea mea...

Să pleci dor de tinerețe,
Nu mai veni la mine,
Acum sunt trecută și tu dori,
O, tu, dor de tinerețe, ce dori...

CUPRINS

Poezia ca o piesă de teatru înzidită în viață...	4
Să nu vă fie teamă, frică!...	7
Rătăcirea	9
Adormita sufletul?!	10
Plecară!	11
Ce mai nebunie și ironie!	12
Nu mai vreau aici!	13
Lacrimile	15
Când nimic nu va mai conta	16
Furt drăcesc	17
Totul pierdut; sau nu?	19
Somnul	21
Speranță	22
Iubire sau doar o poveste?	23
Căutarea	24
Răceala (Am ucis în mine)	26
Răsărit de asfințit	27
Tic-tac	28
Umbre	29
Greul	30
Rupturi în mine	31
Furia	32
Nici stele	33
Rugăciune	34
Copile!	35
Libertate	36
Trădări cu ecou în viitor	37
O stea a apus în răsărit	39

Aici!	41
Blestemul lumilor	42
Dorințe	46
Ziua de mâine	47
Necunoscut	49
A sufletului ce?	50
Fuga visurilor	52
Un suferind	53
Forțarea	54
Minciuna noului	55
Și surd, și orb, și fără grai	57
În toate, eu	59
Sfârșitul	61
De vom cădea din noi	63
Eu în alt eu	64
Împotrivirea până la sânge	65
O altă lume	66
Uitat să-mi fie totul	67
Vieți închise	75
Minți închise	76
O întrebare	77
Eclipsă	79
Îmbătrânind lumea	80
Tu, întregul?	81
Povestea adormirii	82
Învingătoarea	83
Ironia negării	84
Să cuprindem viața!	85
Rugămintea	86
Ridică-te!	87
Monștri	89
Așteptarea	90
Și poate... și dacă...?	91
O, dulce răzbunare!	92
Pierzătorii finali	93

Marea	95
Păcatele corupției	96
Străină în moarte	97
Ușa vieții	99
Masca tăcerii	100
Străină	102
Trecutul	103
Sunt a mea!	105
Nu-ți da voie să cazi!	106
Alta	107
Un actor	108
A sufletului chemare	109
Povara	110
Plecat-au și sfinții	112
Când și Terra va cere	113
Când iubirea nu doare	114
Noi, în stele	115
Eclipsă în viitor	116
Neprețuitul pământ	118
Ruleta și zarurile vieții	120
Pe timp de război	121
Aștept răspuns	122
Unde e prințesa?	123
Tânjesc după tine	125
Ironia absurdului	127
Sărăcia corupției	129
Invazii de lacrimi	130
Furia neputinței	132
O lume întreagă	134
Destine, lasă-mă în pace!	135
Prințese fără prinți	136
Îndrăgostită, fug de tine	137
Să plece iubirea!	138
Dulce vie libertate	139
Strălucirea	141

Umbrele nebuniei	142
Ce o să fie?	143
Departa aş pleca	144
Domnița regăsită	145
Hotel „Pa!”	146
Strada mea	149
Fereastra ta	151
Să-l uiți (promisiune)	152
Umbre în eclipsă	153
Iubire imposibilă	155
Iluzii reprimare	157
Atingere	158
Ce o fi asta?!	159
Bețiv de viață	160
Pierdere	161
Singurătate	162
Privirea	163
Nu îmi pasă!	164
Omule	165
Melodramă?	167
Și bogații plâng	168
Întâmplarea	169
De val și... valuri	170
Să nu fii spus	172
Electorale	173
Trăirile unui bărbat	175
Visele, ce sunt?	178
Nemărginire	180
Aruncăm în noi.. (poezie psihologică)	181
Stai pe loc!	184
Să nu uiți!	185
Film mut	186
Cioburi	187
Plecarea	188
Să lupt	189

Visătorii	190
Vise de copilă	192
Ce ești?	193
Viața?	195
Luptați pentru visurile voastre!	196
Tu poți! (metapoezie)	197
Nu te lăsa!	199
Calea ta (metapoezie)	200
Prințisorul (satiră)	201
Puiul (satiră)	202
Grăbita furtună a lui Ion...	203
Te duci	205
Tăcerea	206
„Țară, țară!”	207
Aripi de lumină	208
Eu pot! Eu știu! Acum!	209
Plecăm	210
Mă căutau...	211
Dor de tinerețe	212

Poezia ca o piesă de teatru înzidită în viață...

Ea rupe și ne irumpe carnal poeticul... Mușcă vitriolant din propria-i ființă pentru a ne împlini pe noi cu lumina unei înțelegeri ce depășește cufundarea în simplele crâmpoșe ale vieții... Își sfărâmă fără milă osatura creației de pagina cărții, aruncând în noi cu așchii atât de dureroase, dar atât de tămăduitoare... Pentru că poezia ei nu înseamnă doar vers scris cu fiecare atom donat nouă... Este un stih ce te cutremură prin drama și transpunerea bucuriei în dramă pentru a cuprinde mai bine rostul nostru, aici și acum... Da, putem crede că poeta își descrie rolul ei; tot aici și tot acum... Dar mesajul este ubicuitar, temporal și spațial, încât devine un univers în așteptare, iar cartea un cifru al formei de a vedea dincolo de simplul văz, dincolo de simpla empatie și transcendență, dincolo de viziunea în fractalii de timp.

Învățați să vă trăiți viața! Învățați să-i apreciați fiecare attosecundă! Și scufundați-vă în această trăire de dincolo de clipele timpului așa cum le știm. Ori credem a le ști... Căci metapoezia Ninei-Carmen Polacek este o traducere între stările poetice și apoetice, ea depășind granițele liricii...

Din primul vers, Nina Polacek ne smulge din confortul așteptării mesajului poetic... Al felului „formal”

de a recepta poezia, formal oricât de ruptă de canoane ar fi ea, de a spune: „*Da, mesajul și felul de împletire a versurilor sunt dureroase și aparte ca formă-gând-emoție, dar s-a mai scris așa!*”... Și totuși, pe măsură ce te scufunzi în eu-l metapoetic, nu doar al poetei, ci al unui fel aparte de a scrie, într-o formă în care poezia nu mai este subiect ci devine predicat al cuvântului-emoție, așternut pe hârtie dintr-o întipărire atemporală, înțelegi, nu noul, înțelegi versul ca fiind însuși irepetabilul. Și ai cuprinderea întregului ca simțire prin citire.

De fapt, este ceva ce nu vei găsi la un alt poet... Este un scenariu al poeziei, nu ca viață, ci însăși drama vieții în propria-i viață, așternută parcă pe scriptul unui dramaturg ce refuză teatrul, piesa, ca formă de exprimare, aducând acel altceva atât de necesar lumii de azi, și nu dintr-un sertar al manuscriselor uitate, ci din refularea vieții prin fiecare suferință trecut-prezent ca acum, și, *O, tu Euterpe!*, numai suferință a curs prin pana poetei, condei devenit cărbune al unei grafici lirice atemporale în care poeta își decupează întregul din ea.

Este o carte scrisă aproape numai din suferință.... Dar acest *aproape* este în sine un „o tempora” dezgolit de propriile clipe... Căci este o bucurie a suferinței din preajma aparentei margini a ieșirii din durere... O scriitură venită din conul de umbră al unei dureri nevăzute, neștiute, de ceilalți, și așternută în crepuscul de răsărit poetico-dramaturgic. Parcă un apus răsărit pentru a apune... Sau un răsărit al dezapunerii apusului... O

cangrenă a durerii izvorând mir tămăduitor pentru cei din jur... O zbatere a suferinței pâlpâind într-un Phoenix recompus din viață... Viața pe care poeta nu o cerșește, dimpotrivă, pare a se debarasa de felul nostru de compasiune și autocompasiune, pentru a simți, a trăi ceea ce doar pustnicilor în suferința de bucurie a sihăstriei, le este dat.

Citiți fără grabă această dramă în vers alb, alb albit de durere, lecturați-o cu ochii minții poate încă nedescătușate la nivelul de eliberare a autoarei... Iar de vă veți simți ca într-o piesă de teatru, în care decorurile devin roluri iar rolurile butaforice cortine prin care treceți și transcendenți, ca „eu”-ri, vedeți de nu cumva sunteți chiar voi într-un capăt de scenă al propriei trăiri, dureri ori chiar bucurii metapoetice...

Cezar Adonis Mihalache,
scriitor

Să nu vă fie teamă, frică!...

Să nu vă fie teamă, frică!...
Străbunii sunt cu voi în voi
Blestemul ce-l purtăm în noi
E și binecuvântarea înaintașilor...

Să nu vă fie teamă, frică...
Ridicați-vă de sunteți căzuți,
Aveți în voi forța regenerării
Alături de ruga străbunilor.

Să nu vă fie teamă, frică!...
Sunteți forța ce vine victorioasă
Năvala ce cuprinde gloria
Voi, făuritori de viitor măreț.

Să nu vă fie teamă, frică!...
Nimic nu vă va sta în cale
Decât voi însuși-vă, lepădându-vă
De măiestria și forța străbunilor.

Să nu vă fie teamă, frică!...
Când inima tresară în ființă
Și are un singur vis ferice,
În libertate viața să v-o trăiți.

Respect pentru oameni și căști

Să nu vă fie teamă, frică!...
Nici de suspinele din umbră,
Ce suspină după pământul nostru,
Și nici de umbrele ce le aruncă.

Să nu vă fie teamă, frică!...
De nici un dușman feroce
Vouă vă e dată gloria deplină
Și forța ce vă împinge la glorie.

Să nu vă fie teamă, frică!...
Chiar dacă prezentul doare
Luptați pentru un viitor
Maiestos, glorios, măreț!

Rătăcirea

Plecată în necunoscut
Mă întreb, din vreme în vremuri,
Ce-i cu mine, ce fac eu aici,
Încotro mă întreb și unde?

Din visare în visare
Am clipe de trezire,
Dar nimic concret,
Uitarea mă cuprinde.

Să vină zilele cu soare
Și marea să mă îmbrățișeze,
Infinitul să-mi fie frate
Să nu mai mor în veșnicie.

Drumurile calea să-mi arate,
Să nu mă mai cuprindă rătăcirea,
Ci toate să se așeze frumos,
Dar necunoscut rămâne infinitul pentru om...

Adormita sufletul?!

Adormita sufletul oare în tine,
Și tu ființă dormi un somn adânc,
Și de ce te-ai trezi tu, oare,
Căci realitatea nu-ți convine?

Ce vise aveam când eram copilă,
Uitata sufletul să fie viu în adormire
Și cum așteptam să cresc ca să înfăptuiesc
Dar un somn adânc m-a cuprins.

Plecară!

Pleacă anii de la noi,
De aceea îmbătrânim,
Și nu vrem să vedem
Cruzimea bătrâneții.

Înșingurarea ne cuprinde mintea,
Nu mai vedem viața în lume,
Căci de ce am vedea-o în alții
Când ea ne părăsește lent?

Obsesiv, cântăm ceva,
Dar oare cine găsește
Sau viața e o lungă căutare
A ceva, a cuiva, a noastră?...

Ne cuprinde treptat și ușor
Cea mai crudă dintre toate cele
Singurătatea proprie, și uitarea,
Căci nu mai suntem ce am fost.

Ce mai nebunie și ironie!...

Somnambulii umblă azi pe strada vieții,
Morți cu fețe vii în plină zi strălucitoare,
Zombii își pudrează nasul; ce actori!
Iată și roboții umblă pe strada vieții...
Harnicii muncitori sunt umanoizii,
Să mai spună cineva că nu-i mișcare,
Iată câți umblători pe strada vieții...

Vai!, și mulți protestatari urlă, strigă,
Cică despre o planetă verde și vie,
Daaaa! Poluarea e în floare și-n ape...
Și cu fiecare naștere în lume se mărește,
Dar nu-i nimic căci viața e-n împuiere,
Vai de tine, Pământule, umblă dușmanii pe tine
Și îți taie copii-copaci, ca să facă jucării.

Se dă cu apă sfințită pe asfalturi și clădiri
Pentru că șansele de a se sfinții sunt mai mari
Decât să se sfințească oamenii botezați
Ironie, ironia vieții – ce batjocură ne ești; și nebunie...
Căci noi te-am adus la rang de adevăr, nebunie...
Iar manipularea joacă doar un rol social.
Vai de noi, în viitor, căci instinctele se resetează...

Nu mai vreau aici!

Piere în mine dragostea de viață,
Pentru mine, lumea asta se stinge,
Doar raiul mai strălucește pentru mine,
Restul e uitare, decădere, depărtare, apus...

Urlu, strig după viața veșnică
Nu mai vreau aici, acum, nicicând,
Vreau în raiul divin să ajung,
Cât mai curând să plutesc în rai.

Cădeau castele de nisip prăbușindu-se în ele
Și zarea se elibera de tot întunericul prafului
Cu ochii larg deschiși în susul cerului
Plini de dorință, sufletul cerea în rai.

Murea lumea în jur, spiritual vorbind,
Eu vedeam cum lumea cade în ea însăși,
Dar ce puteam face eu, ea murea pentru a ei păcate,
Eu mă trăgeam din ea, încet-încet...

Doar cerurile se mai zăreau în ochii mei,
Restul era pustiu, doar cerul mai conta,
O lume întreagă, pustiită de ale lor păcate, cădea sub ele
Strigau, dar în zadar; ale lor păcate le trăgeau.

Nebuni pentru rai nimic nu mai vedeau
Totul era un treacăt, un freamăt; și nimic.
O lume întreagă dispărea, eu nu vedeam
În nebunia sorții eram cuprinsă; și mă rugam.

Să zboare stelele-napoi; să vină sorții!
Din nou să mă nasc în sfântul botez
Reînnoită să ajung în cerurile vieții,
Pe aripile păsărilor, să ajung în rai.

Batjocura să mi-o spele din suflet
Nimic să nu îmi mai rănească sufletul
Și pururea să fie viu-n Hristos
Și cu speranță să urc la ceruri.

Lacrimile

Mă doare acest pământ
Iar toate lacrimile mele
Nu-i pot alina suferința
Și atunci, de ce mai plâng ochii?

Străină mă simt în neputință,
Cioală în a da ajutor țărânei,
Și nici o lacrimă de a mea
Nu-și are rostul să fie acuma.

Țara mea e în toate cele
Și nimic nu o va înlocui
Aici, în minte, aici, în suflet,
Aici în ființa mea înflăcărată.

Dorul ei mă cheamă, strigă...
Iar lacrimile îi curg șuvoaie
O, tu, nu înțelegi, nu plânge
Ci luptă cu întreaga forță!